Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 12 marca 2026 r.*

Odwołanie – Personel zatrudniony w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) – Członek międzynarodowego personelu kontraktowego zatrudniony przez Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie – Kolejne umowy o pracę na czas określony – Rozwiązanie umowy o pracę w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii – Odwołanie wniesione przez państwo członkowskie, które nie interweniowało w postępowaniu przed Sądem – Artykuł 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – Dopuszczalność odwołania – Pojęcie „sporów między Unią a jej pracownikami” – Odwołanie wzajemne – Dopuszczalność

W sprawie C-728/23 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2023 r.,

**Królestwo Hiszpanii**, które reprezentowała M. Morales Puerta, w charakterze pełnomocnika,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

**Robert Stockdale**, zamieszkały w Bristolu (Zjednoczone Królestwo), którego reprezentowała N. de Montigny, avocate,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

**Rada Unii Europejskiej**, którą reprezentowali M. Bauer i J. Rurarz, w charakterze pełnomocników,

**Komisja Europejska**, którą reprezentowali D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker, T. Lilamand i Y. Marinova, a następnie D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker i Y. Marinova, w charakterze pełnomocników,

**Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)**, którą reprezentowali S. Marquardt, S. Rodríguez Sánchez-Tabernero i R. Spáč, w charakterze pełnomocników,

**Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie**, który to organ reprezentowała B. Bajic, w charakterze pełnomocnika, którą wspierała E. Raoult, avocate,

* Język postępowania: francuski.

pozwani w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, T. von Danwitz (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, I. Ziemele, A. Kumin i S. Gervasoni, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Emiliou,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 września 2025 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 W odwołaniu Królestwo Hiszpanii wnosi o częściowe uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 lipca 2023 r., Stockdale/Rada i in. (T-776/20, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2023:422), w którym Sąd częściowo uwzględnił zarzuty niewłaściwości i niedopuszczalności podniesione przez pozwanych w pierwszej instancji w odniesieniu do skargi wniesionej przez R. Stockdale'a, mającej za przedmiot – tytułem żądania głównego – wniosek złożony na podstawie art. 263, 268 i 272 TFUE i zmierzający, po pierwsze, do stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej (zwanego dalej „SPUE") w Bośni i Hercegowinie z dnia 17 listopada 2020 r., na mocy której umowa o pracę z R. Stockdalem została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2020 r., oraz do naprawienia szkody, jaką R. Stockdale miał ponieść wskutek wydania tej decyzji, po drugie, do przekształcenia stosunku umownego R. Stockdale'a z SPUE w umowę o pracę na czas nieokreślony, po trzecie, do naprawienia szkody, jaką R. Stockdale miał ponieść wskutek nieprzyjęcia przez Radę Unii Europejskiej, Komisję Europejską oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) jasnych uregulowań, które miałyby do niego zastosowanie, oraz – tytułem żądania ewentualnego – wniosek o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii z tego powodu, że warunki zatrudnienia R. Stockdale'a miały naruszać jego prawa podstawowe.

2 W odwołaniu wzajemnym R. Stockdale wnosi o uchylenie lub częściową zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd częściowo odrzucił jego skargę jako niedopuszczalną.

## Ramy prawne

### *Statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

3 Artykuł 50a ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przewiduje:

„Sąd jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami na mocy art. 270 [TFUE], w tym sporów między każdą instytucją, organem lub jednostką organizacyjną

z jednej strony a ich pracownikami z drugiej strony, w odniesieniu do których przyznano właściwość Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej”.

4 Artykuł 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi:

„Odwołanie może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o orzeczeniu, od którego wnoszone jest odwołanie, od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie i orzeczeń tego Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności.

Odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której żądania nie zostały uwzględnione, w całości lub w części […].

Z wyjątkiem spraw dotyczących sporów między Unią a jej pracownikami odwołanie może być również wniesione przez państwa członkowskie i instytucje Unii, które nie interweniowały w postępowaniach przed Sądem. Sytuacja takich państw członkowskich i instytucji jest taka sama jak państw członkowskich i instytucji, które interweniowały w pierwszej instancji”.

### *Decyzja (WPZiB) 2019/1340*

5 Artykuł 4 decyzji Rady (WPZiB) 2019/1340 z dnia 8 sierpnia 2019 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2019, L 209, s. 10), zatytułowany „Wykonywanie mandatu”, miał następujące brzmienie:

„1. SPUE jest odpowiedzialny za wykonywanie mandatu i działa pod zwierzchnictwem [Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP)].

[…]

3. SPUE ściśle koordynuje swoje działania z działaniami [ESDZ] i jej odpowiednich działów”.

6 Artykuł 6 tej decyzji, zatytułowany „Powołanie i skład zespołu”, stanowił:

„1. W granicach swojego mandatu i odpowiednich udostępnionych środków finansowych SPUE jest odpowiedzialny za powołanie swojego zespołu. Zespół dysponuje wiedzą fachową na temat konkretnych kwestii politycznych zgodnie z wymogami związanymi z mandatem. SPUE niezwłocznie informuje Radę i Komisję o składzie swojego zespołu.

2. Państwa członkowskie, instytucje Unii i ESDZ mogą zaproponować oddelegowanie personelu do współpracy ze SPUE. Wynagrodzenie takiego oddelegowanego personelu jest pokrywane, odpowiednio, przez dane państwo członkowskie, daną instytucję Unii lub przez ESDZ. Eksperci oddelegowani przez państwa członkowskie do instytucji Unii lub do ESDZ również mogą być zatrudniani do współpracy ze SPUE. Członkowie personelu międzynarodowego zatrudniani na podstawie umów muszą mieć obywatelstwo państwa członkowskiego.

3. Cały oddelegowany personel nadal podlega administracyjnie wysyłającemu państwu członkowskiemu, wysyłającej instytucji Unii lub ESDZ; personel ten wypełnia obowiązki i podejmuje działania w interesie mandatu SPUE”.

## Okoliczności powstania sporu

7 Okoliczności powstania sporu, które zostały przedstawione w pkt 2–18 zaskarżonego wyroku, można na potrzeby niniejszego postępowania streścić w następujący sposób.

8 Robert Stockdale jest obywatelem Zjednoczonego Królestwa, który piastował stanowisko szefa finansów i administracji przy SPUE w Bośni i Hercegowinie.

9 Na podstawie art. 33 TUE w dniu 11 marca 2002 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2002/211/WPZiB dotyczące mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2002, L 70, s. 7). Następnie Rada przyjęła szereg kolejnych aktów, na mocy których nieprzerwanie mianowała SPUE w Bośni i Hercegowinie na kadencję na czas określony.

10 Na dzień wniesienia przez R. Stockdale'a skargi, o której mowa w pkt 1 niniejszego wyroku, a mianowicie w dniu 29 grudnia 2020 r., SPUE w Bośni i Hercegowinie był mianowany decyzją 2019/1340 na okres od dnia 1 września 2019 r. do dnia 31 sierpnia 2021 r.

11 Robert Stockdale został zatrudniony przy SPUE w Bośni i Hercegowinie na podstawie pierwszej umowy o pracę na czas określony zawartej ze SPUE od dnia 15 lutego 2006 r., na okres nieprzekraczający kadencji tego ostatniego. Od dnia 1 marca 2007 r. R. Stockdale zawarł ze SPUE 16 kolejnych umów o pracę na czas określony. Ostatnia umowa o pracę na czas określony zawarta przez R. Stockdale'a (zwana dalej „przedmiotową umową") przewidywała w art. 5 okres obowiązywania od dnia 1 września 2019 r. do dnia 31 sierpnia 2021 r.

12 Równolegle skarżący podpisał również 13 umów trójstronnych z Komisją i SPUE w Bośni i Hercegowinie, które wyznaczały go na tymczasowego szefa biura od dnia 1 lipca 2007 r. Te umowy przewidywały, że w przypadku śmierci lub rezygnacji SPUE, wypadku lub choroby uniemożliwiającej jemu lub jej wykonywanie obowiązków lub w przypadku rozwiązania umowy finansowej zawartej między Komisją a SPUE R. Stockdale stanie się odpowiedzialny za zarządzanie środkami przyznanymi SPUE. Ostatnia umowa o sprawowanie funkcji tymczasowego szefa biura została podpisana przez R. Stockdale'a w dniu 7 października 2019 r.

13 W dniu 24 stycznia 2020 r. przedstawiciele Unii i Zjednoczonego Królestwa podpisali umowę o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwaną dalej „umową o wystąpieniu"), która została zatwierdzona w imieniu Unii i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (EWEA) decyzją Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 1).

14 Zgodnie z art. 185 umowy o wystąpieniu umowa ta weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r. Wspomniana umowa w art. 126 określała okres przejściowy, który rozpoczynał się w dniu wejścia w życie owej umowy i kończył się w dniu 31 grudnia 2020 r. Zgodnie z art. 127 ust. 6 umowy o wystąpieniu odniesienia do „państw członkowskich" w prawie Unii należy rozumieć jako odniesienia obejmujące również Zjednoczone Królestwo.

15 W dniu 24 czerwca 2020 r. R. Stockdale skierował pismo do SPUE w Bośni i Hercegowinie, w którym pytał go o swoje prawa i zwracał uwagę na dyskryminację, do jakiej doszłoby w przypadku, gdyby jego stanowisko zostało ostatecznie uznane za zbędne w razie przeniesienia biura SPUE w Bośni i Hercegowinie do delegatury Unii w tym państwie, a zatem do ESDZ.

Podkreślił w szczególności, że dla międzynarodowego personelu SPUE nie przewidziano żadnej odprawy ani świadczeń dla bezrobotnych, podobnie jak brak jest przepisów dotyczących składek emerytalnych.

16 W dniu 7 lipca 2020 r. SPUE w Bośni i Hercegowinie przekazał to pismo dyrektorce Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej Komisji, wskazując, że R. Stockdale podnosi kwestie dotyczące jego warunków zatrudnienia, w szczególności w perspektywie prawdopodobnego rozwiązania przedmiotowej umowy w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii. W dniu 13 lipca 2020 r. kierowniczka wydziału owej służby odpowiedziała, że służba ta nie jest odpowiedzialna za zasoby ludzkie w odniesieniu do personelu zatrudnionego w obszarze WPZiB, oraz doradziła SPUE skonsultowanie się w tym względzie z ESDZ. Zwróciła ona również uwagę, że w zakresie, w jakim pismo R. Stockdale'a dotyczyło aspektów finansowych, zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy nie może mu zostać wypłacona żadna odprawa z tytułu rozwiązania stosunku pracy ani składki emerytalne.

17 W dniu 15 września 2020 r. SPUE w Bośni i Hercegowinie przekazał ESDZ pismo R. Stockdale'a z dnia 24 czerwca 2020 r.

18 W dniu 28 września 2020 r. R. Stockdale ponownie zwrócił się do SPUE w Bośni i Hercegowinie, aby ten uzyskał więcej informacji na temat możliwości pozostania przez niego na stanowisku po zakończeniu okresu przejściowego. Po skontaktowaniu się przez SPUE ze Służbą ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej Komisji dyrektorka tej służby odpowiedziała w dniu 2 października 2020 r., że nie przewidziano żadnych wyjątków dla obywateli Zjednoczonego Królestwa oraz że ich umowy zostaną rozwiązane w dniu 31 grudnia 2020 r.

19 W dniu 17 listopada 2020 r. SPUE w Bośni i Hercegowinie wydał decyzję o rozwiązaniu umowy, na mocy której rozwiązał on przedmiotową umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, przy czym decyzja ta (zwana dalej „decyzją o rozwiązaniu umowy") weszła w życie w dniu 31 grudnia 2020 r.

20 W dniu 25 listopada 2020 r. R. Stockdale zwrócił się do SPUE w Bośni i Hercegowinie o ponowne rozpatrzenie decyzji o rozwiązaniu umowy.

## Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 grudnia 2020 r. R. Stockdale wniósł przeciwko Radzie, Komisji, ESDZ oraz SPUE w Bośni i Hercegowinie skargę, w której wystąpił:

– tytułem żądania głównego, po pierwsze, o stwierdzenie niezgodności z prawem decyzji o rozwiązaniu umowy, po drugie, o zasądzenie od stron pozwanych na jego rzecz kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z tej decyzji, a po trzecie, o nakazanie przywrócenia go do pracy lub, tytułem żądania ewentualnego, o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kwoty 393 850,08 EUR tytułem odszkodowania za szkodę materialną wynikającą z tej decyzji (dalej jako „żądanie pierwsze");

– tytułem żądania głównego, o przekształcenie jego stosunku umownego ze SPUE w Bośni i Hercegowinie w umowę o pracę na czas nieokreślony i o stwierdzenie naruszenia przez pozwanych ich zobowiązań umownych, a w szczególności obowiązku doręczenia ważnego

wypowiedzenia w ramach rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony (dalej jako „żądanie drugie”);

– tytułem żądania głównego, o stwierdzenie, że Rada, Komisja i ESDZ w okresie jego zatrudnienia przy SPUE w Bośni i Hercegowinie traktowały go w sposób dyskryminujący pod względem wynagrodzenia, uprawnień emerytalnych i innych związanych z nimi świadczeń, o stwierdzenie, że powinien zostać zatrudniony w charakterze członka personelu tymczasowego Rady, Komisji lub ESDZ, i o zasądzenie od nich odszkodowania za szkodę wynikłą z nieobjęcia międzynarodowego personelu kontraktowego zatrudnionego w ramach WPZiB warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii (zwanych dalej „WZIP”) lub uregulowaniem prawnym porównywalnym z uregulowaniem WZIP (dalej jako „żądanie trzecie”); oraz

– tytułem żądania ewentualnego, o zasądzenie na jego rzecz od Rady, Komisji i ESDZ z tytułu ich odpowiedzialności pozaumownej kwoty 400 000 EUR za szkodę wynikłą z nieprzestrzegania jego praw podstawowych (dalej jako „żądanie czwarte”).

22 W odrębnych pismach, które w sekretariacie Sądu złożyły, odpowiednio, Komisja i Rada w dniu 11 maja 2021 r., ESDZ w dniu 12 maja 2021 r. oraz SPUE w Bośni i Hercegowinie w dniu 30 czerwca 2021 r., instytucje te podniosły zarzuty niedopuszczalności i niewłaściwości Sądu, w ramach których to zarzutów wskazały w szczególności, że nie można przypisać im decyzji o rozwiązaniu umowy ani jakichkolwiek ewentualnych nieprawidłowości podnoszonych przez R. Stockdale’a.

23 W dniu 30 sierpnia 2021 r. R. Stockdale przedstawił uwagi dotyczące zarzutów niedopuszczalności i niewłaściwości Sądu oraz wniósł o ich oddalenie.

24 Na podstawie art. 130 regulaminu postępowania Sąd postanowił, w odniesieniu do wszystkich żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji, rozstrzygnąć w przedmiocie właściwości i dopuszczalności przed rozpoznaniem sprawy co do istoty.

25 W zaskarżonym wyroku Sąd częściowo oddalił podniesione przez pozwanych zarzuty niedopuszczalności i niewłaściwości.

26 Przede wszystkim, jak wynika z pkt 167 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał się za właściwy do orzekania w przedmiocie żądania pierwszego zarówno na podstawie art. 263 TFUE w odniesieniu do wniosku o przeprowadzenie kontroli legalności decyzji o rozwiązaniu umowy, która stanowi decyzję wydaną przez podmiot działający w ramach Unii i utworzony na podstawie traktatów, a mianowicie SPUE w Bośni i Hercegowinie, jak i na podstawie art. 268 TFUE w odniesieniu do wniosku o zadośćuczynienie za krzywdę, a także o odszkodowanie za szkodę majątkową, jaką skarżący miał ponieść w wyniku rzeczonej decyzji. Po utożsamieniu w pkt 139 zaskarżonego wyroku SPUE w Bośni i Hercegowinie z organem Unii, który wydał decyzję o rozwiązaniu umowy, Sąd stwierdził we wspomnianym pkt 167 zaskarżonego wyroku, że owe żądania są dopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczą SPUE w Bośni i Hercegowinie, i niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczą Rady, Komisji i ESDZ.

27 Natomiast co się tyczy wniosku R. Stockdale'a, aby Sąd nakazał przywrócenie go do pracy w ramach personelu SPUE w Bośni i Hercegowinie, z pkt 168 zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd stwierdził swoją niewłaściwość ze względu na to, że sąd Unii nie może co do zasady, również w ramach skargi o odszkodowanie, kierować nakazów do instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii bez wkroczenia w prerogatywy władzy administracyjnej.

28 Następnie, jeśli chodzi o żądanie drugie, Sąd w pkt 169 zaskarżonego wyroku odrzucił je w całości ze względu na swoją niewłaściwość. Sąd wskazał bowiem, po pierwsze, w pkt 84 tego wyroku, że nie jest właściwy do orzekania w przedmiocie wniosku o wydanie skierowanego do SPUE w Bośni i Hercegowinie, jako pracodawcy R. Stockdale'a, nakazu przekształcenia stosunku umownego R. Stockdale'a ze SPUE w umowę na czas nieokreślony. Po drugie, ponieważ wniosek mający na celu stwierdzenie przez Sąd, że strony pozwane naruszyły swoje zobowiązania umowne, nie został przedstawiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności ani żądania naprawienia szkody, Sąd stwierdził w pkt 85 rzeczonego wyroku, iż należy uznać, że wniosek ten zmierza wyłącznie do tego, aby Sąd zajął stanowisko o charakterze generalnym lub orzekł co do zasady, co nie wchodzi w zakres kompetencji przyznanych Sądowi na mocy traktatów.

29 Wreszcie w pkt 170 zaskarżonego wyroku Sąd uznał swoją właściwość, na podstawie art. 268 TFUE, do orzekania w przedmiocie żądań trzeciego i czwartego, zmierzających do naprawienia szkody, którą R. Stockdale miał ponieść wskutek nieprzyjęcia jasnych uregulowań, które miałyby do niego zastosowanie. W opinii Sądu, jak wynika z pkt 162 zaskarżonego wyroku, wszelką ewentualną zawinioną bezczynność przy przyjmowaniu ogólnego uregulowania mającego zastosowanie do personelu kontraktowego zatrudnionego ogólnie w obszarze WPZiB, a w szczególności przy SPUE w Bośni i Hercegowinie, należy przypisać Radzie, zatem żądania te są dopuszczalne w odniesieniu do Rady. W tym względzie Sąd wskazał w pkt 148 zaskarżonego wyroku, że to do Rady należy opracowywanie WPZiB i podejmowanie decyzji niezbędnych do określenia i realizacji tej polityki na podstawie ogólnych wytycznych i strategicznych kierunków określonych przez Radę Europejską. Przyjęcie, w razie potrzeby, uregulowania prawnego mającego zastosowanie do personelu kontraktowego zatrudnianego w ramach WPZiB wchodzi zdaniem Sądu w zakres wdrażania WPZiB, a zatem w zakres kompetencji Rady.

## Żądania stron

### *Żądania zawarte w odwołaniu głównym*

30 Królestwo Hiszpanii wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim SPUE w Bośni i Hercegowinie uznano za stronę pozwaną w odniesieniu do żądania pierwszego przedstawionego przez stronę skarżącą w pierwszej instancji; oraz

– stwierdzenie, że żądanie pierwsze jest dopuszczalne w odniesieniu do Rady i niedopuszczalne w odniesieniu do SPUE w Bośni i Hercegowinie.

31 Robert Stockdale wnosi do Trybunału o:

– uwzględnienie odwołania wniesionego przez Królestwo Hiszpanii; oraz

– obciążenie stron pozwanych kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

32 Rada wnosi do Trybunału o:

– odrzucenie lub oddalenie odwołania; oraz

– obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu.

33 Komisja wnosi do Trybunału o:

– odrzucenie lub oddalenie odwołania; oraz

– obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

34 ESDZ wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania jako bezzasadnego lub, ewentualnie, odrzucenie go jako niedopuszczalnego; oraz

– obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

35 SPUE w Bośni i Hercegowinie wnosi do Trybunału o:

– odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego bądź w każdym razie oddalenie go jako bezzasadnego; oraz

– obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

***Żądania zawarte w odwołaniu wzajemnym***

36 Robert Stockdale wnosi do Trybunału o:

– częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku;

– uznanie żądania drugiego (dotyczącego kwestii o charakterze umownym), zmierzającego do uzyskania odszkodowania z tytułu naruszenia obowiązków ciążących na pracodawcy, za dopuszczalne;

– orzeczenie, że żądania pierwsze i drugie (dotyczącego kwestii o charakterze umownym) są dopuszczalne w zakresie, w jakim są skierowane przeciwko wszystkim stronom pozwanym;

– stwierdzenie, że inicjatywy ustawodawczej oraz procedury ustawodawczej przewidzianych w art. 336 TFUE nie uznaje się za wyłączone z dziedziny WPZiB;

– stwierdzenie, że żądanie czwarte (dotyczącego kwestii o charakterze pozaumownym) jest dopuszczalne również w zakresie, w jakim jest skierowane przeciwko Komisji; oraz

– obciążenie stron pozwanych kosztami niniejszego postępowania i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

37 Rada wnosi do Trybunału o:

– odrzucenie odwołania wzajemnego w części jako niedopuszczalnego, a w pozostałej części – oddalenie go jako bezzasadnego;

– obciążenie R. Stockdale'a kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu.

38 Komisja wnosi do Trybunału o:

– odrzucenie odwołania wzajemnego jako niedopuszczalnego lub, ewentualnie, oddalenie go jako bezzasadnego; oraz

– obciążenie R. Stockdale'a kosztami postępowania.

39 ESDZ i SPUE w Bośni i Hercegowinie wnoszą do Trybunału o:

– odrzucenie odwołania wzajemnego jako oczywiście niedopuszczalnego lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie go jako oczywiście bezzasadnego; oraz

– obciążenie R. Stockdale'a kosztami postępowania.

## W przedmiocie odwołania głównego

40 W niniejszej sprawie do Trybunału wypłynęło wniesione przez Królestwo Hiszpanii na podstawie art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie od zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekł w przedmiocie zarzutów niewłaściwości i niedopuszczalności podniesionych przez strony pozwane w pierwszej instancji w odniesieniu do wniesionej przez R. Stockdale'a, byłego członka personelu kontraktowego przy SPUE w Bośni i Hercegowinie, skargi mającej za przedmiot – tytułem żądania głównego – wniosek złożony na podstawie art. 263, 268 i 272 TFUE i zmierzający między innymi do stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji o rozwiązaniu umowy oraz do naprawienia, poprzez zapłatę odszkodowania pieniężnego, szkody, jaką R. Stockdale miał ponieść wskutek tej decyzji, do przekształcenia stosunku umownego R. Stockdale'a z SPUE w Bośni i Hercegowinie w umowę na czas nieokreślony oraz do nakazania wspomnianym stronom pozwanym naprawienia szkód z tytułu odpowiedzialności umownej i pozaumownej, które miał on ponieść.

### *Argumentacja stron*

41 Królestwo Hiszpanii wyjaśnia, że na dzień ogłoszenia zaskarżonego wyroku wniosło o dopuszczenie go do udziału w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenienta popierającego R. Stockdale'a, lecz nie zostało jeszcze dopuszczone do sprawy w tym charakterze.

42 Na poparcie odwołania Królestwo Hiszpanii podnosi dwa zarzuty odwołania, w których kwestionuje zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd orzekł, że SPUE w Bośni i Hercegowinie jest organem prawnie odrębnym od Rady, który powinno się uznać za posiadający status strony pozwanej w odniesieniu do żądania pierwszego przedstawionego przez stronę skarżącą w pierwszej instancji.

43 Robert Stockdale uważa, że odwołanie jest zasadne.

44 ESDZ i SPUE w Bośni i Hercegowinie uważają, że odwołanie jest niedopuszczalne, a w każdym razie bezzasadne. Komisja uważa, że odwołanie jest w części niedopuszczalne, a w części bezzasadne. Zdaniem Rady odwołanie jest bezzasadne.

### *Ocena Trybunału*

45 Na podstawie art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie do Trybunału może zostać wniesione od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie i orzeczeń Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku właściwości lub niedopuszczalności. Zgodnie z art. 56 akapit drugi tego statutu odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której żądania nie zostały uwzględnione w całości lub w części.

46 Artykuł 56 akapit trzeci wspomnianego statutu przewiduje, że z wyjątkiem spraw dotyczących sporów między Unią a jej pracownikami odwołanie może być również wniesione przez państwa członkowskie i instytucje Unii, które nie interweniowały w postępowaniach przed Sądem. Sytuacja takich państw członkowskich i instytucji jest taka sama jak państw członkowskich i instytucji, które interweniowały w pierwszej instancji.

47 Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 41–43 opinii, art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyznaje państwom członkowskim rozszerzone prawo do wniesienia odwołania, które stanowi odstępstwo od ogólnej zasady zawartej w akapicie drugim tegoż artykułu 56, zgodnie z którym jedynie strony, których żądania nie zostały uwzględnione w całości lub w części, a więc które interweniowały w postępowaniu przed Sądem, są uprawnione do wniesienia odwołania od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie oraz od orzeczeń rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku właściwości lub niedopuszczalności.

48 Jednak przepis ten przewiduje ograniczenie tego rozszerzonego prawa, ponieważ w przypadku „sporów między Unią a jej pracownikami” państwo członkowskie lub instytucja Unii mogą wnieść odwołanie od orzeczenia Sądu kończącego postępowanie w sprawie jedynie w sytuacji, gdy były interwenientami w postępowaniu przed Sądem (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 października 2000 r., Rada/Busacca i in., C-434/98 P, EU:C:2000:546, pkt 21).

49 W świetle tych rozważań należy zweryfikować, czy w niniejszym przypadku wniesione przez Królestwo Hiszpanii odwołanie główne od zaskarżonego wyroku należy uznać za odwołanie wniesione w sprawie dotyczącej „sporu między Unią a jej pracownikami”, a tym samym za niedopuszczalne na podstawie art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W ramach tej oceny należy uwzględnić nie tylko samo brzmienie tego przepisu, ale także kontekst, w jaki ten przepis się wpisuje, oraz cele regulacji, której część stanowi.

50 Jeśli chodzi, w pierwszej kolejności, o brzmienie art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy wskazać, że pojęcie „sporów między Unią a jej pracownikami” sformułowano w sposób ogólny i nie odnosi się ono do żadnego środka prawnego przewidzianego w traktacie FUE. Przepis ten nie zawiera w szczególności jakiegokolwiek odesłania do art. 270 TFUE, który ustanawia szczególny środek prawny w sprawach sporów dotyczących służby publicznej, odrębny od środków prawnych o charakterze ogólnym, takich jak skarga o stwierdzenie nieważności przewidziana w art. 263 TFUE oraz skarga o odszkodowanie uregulowana w art. 268 TFUE w związku z art. 340 akapity drugi i trzeci TFUE.

51 Co się tyczy, w drugiej kolejności, kontekstu, w jaki wpisuje się art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy podkreślić, że zgodnie z art. 50a ust. 1 tego statutu „Sąd jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami na mocy art. 270 [TFUE], w tym sporów między każdą instytucją, organem lub jednostką organizacyjną z jednej strony a ich pracownikami z drugiej strony, w odniesieniu do których przyznano właściwość Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej".

52 Wynika z tego, że art. 50a ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który określa zakres kompetencji Sądu jako sądu właściwego w sprawach sporów dotyczących służby publicznej Unii, wymienia nie tylko spory, o których mowa w art. 270 TFUE, a mianowicie spory objęte zakresem regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i WZIP, ale także wszelkie „spory między każdą instytucją, organem lub jednostką organizacyjną z jednej strony a ich pracownikami z drugiej strony, w odniesieniu do których przyznano właściwość Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej". Przepisu tego nie można zatem interpretować jako ograniczającego właściwość Sądu jako sądu właściwego w sprawach służby publicznej do sporów objętych zakresem art. 270 TFUE.

53 W tych okolicznościach nie można również uznać, że poprzez odniesienie do „sporów między Unią a jej pracownikami" art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnosi się wyłącznie do sporów objętych zakresem art. 270 TFUE, z wyłączeniem sporów wszczętych na podstawie art. 263 TFUE lub art. 268 TFUE. Znaczenie i zakres pojęcia „sporów między Unią a jej pracownikami", zawartego zarówno w art. 50a ust. 1, jak i w art. 56 akapit trzeci tego statutu, nie mogą bowiem w obrębie tego samego aktu różnić się w zależności od przepisu, w którym użyto tego pojęcia. Ponadto należy wskazać, że w art. 270 TFUE zakres tego pojęcia został ograniczony frazą „w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników Unii", zatem to samo pojęcie musi mieć siłą rzeczy szerszy zakres, gdy zostaje użyte bez takiego ograniczenia, jak ma to miejsce w przypadku art. 56 akapit trzeci wspomnianego statutu. Wynika z tego, że kontekst, w jaki wpisuje się ten ostatni przepis, nie pozwala uznać, że zakres stosowania rzeczonego przepisu ogranicza się wyłącznie do sporów objętych zakresem art. 270 TFUE.

54 W tym względzie należy również przypomnieć, że co się tyczy rozgraniczenia właściwości sądów i oznaczenia środków prawnych przewidzianych w art. 270 TFUE z jednej strony oraz w art. 263 i 268 TFUE z drugiej strony, Trybunał kilkukrotnie orzekał, iż art. 270 TFUE przyznaje sądom Unii właściwość rzeczową do orzekania w sporach, które wynikają ze stosunku pracy łączącego urzędników lub pracowników z instytucjami Unii [zob. podobnie wyroki: z dnia 10 września 2015 r., Missir Mamachi di Lusignano/Komisja (szczególna procedura kontroli orzeczenia), C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, pkt 41; a także z dnia 5 maja 2022 r., Komisja/Missir Mamachi di Lusignano i in., C-54/20 P, EU:C:2022:349, pkt 41].

55 I tak, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, sądy Unii są właściwe do rozstrzygania każdego sporu między urzędnikiem lub pracownikiem a zatrudniającą go instytucją Unii, nawet jeśli mamy do czynienia ze skargą o odszkodowanie, jeżeli tylko u podstaw tego sporu leży stosunek pracy łączący zainteresowanego z tą instytucją [zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2015 r., Missir Mamachi di Lusignano/Komisja (szczególna procedura kontroli orzeczenia), C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, pkt 38, 42].

56 Właściwość ratione materiae sądów Unii do rozpoznawania sporów z zakresu służby publicznej wypływa bowiem z podstaw rozpatrywanego sporu, opisanego w pkt 54 niniejszego wyroku, a nie z podstawy prawnej, która może uzasadniać środek prawny jako taki [zob. analogicznie wyroki:

z dnia 10 września 2015 r., Missir Mamachi di Lusignano/Komisja (szczególna procedura kontroli orzeczenia), C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, pkt 50; a także z dnia 5 maja 2022 r., Komisja/Missir Mamachi di Lusignano i in., C-54/20 P, EU:C:2022:349, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo].

57 W trzeciej kolejności – wykładnię przyjętą w pkt 53 niniejszego wyroku potwierdza również cel i zamierzenie przewidzianego w art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyłączenia spraw z zakresu służby publicznej, ponieważ podstawą tego wyłączenia jest między innymi indywidualny charakter sporów z zakresu zarządzania personelem, które mogą prowadzić jedynie do stwierdzenia nieważności decyzji indywidualnych (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 października 2000 r., Rada/Busacca i in., C-434/98 P, EU:C:2000:546, pkt 23) lub do naprawienia szkód osobistych poniesionych przez urzędników lub pracowników instytucji i organów Unii.

58 Jak bowiem wskazał co do istoty rzecznik generalny w pkt 42 opinii, rozszerzone prawo przyznane w tym przepisie instytucjom i państwom członkowskim ma na celu umożliwienie uprzywilejowanym skarżącym, jako „strażnikom prawa”, zwracanie się do Trybunału w celu utrzymania spójności orzecznictwa, w tym w sytuacji gdy strony postępowania przed Sądem są skłonne zgodzić się z wydanym przez Sąd wyrokiem. Ponieważ jednak, jak przypomniano w punkcie poprzednim niniejszego wyroku, spory z zakresu zarządzania personelem mają charakter indywidualny, ewentualny środek prawny wniesiony przez instytucję lub państwo członkowskie nie służyłby temu samemu celowi. Prawodawca wyraźnie zrezygnował zatem z gwarantowania realizacji tego celu, gdy nie przyznał tego rozszerzonego prawa instytucjom i państwom członkowskim i ograniczył w ten sposób ich możliwość odwołania się do środków przewidzianych w art. 56 akapit drugi wspomnianego statutu.

59 Jeśli chodzi o spory tego samego rodzaju dotyczące kwestii o charakterze indywidualnym, nie ma żadnego powodu, który uzasadniałby możliwość korzystania przez państwa lub instytucje Unii z rozszerzonego prawa do wnoszenia odwołania na podstawie art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i interweniowania w ten sposób w sporach dotyczących pracowników zatrudnionych w obszarze WPZiB, takich jak spór niniejszej sprawie, skoro nie przyznano im tego prawa w sporach z udziałem urzędników lub pracowników Unii działających na podstawie art. 270 TFUE.

60 Jest tak tym bardziej, że art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który ustanawia wyjątek od przewidzianej w owym art. 56 akapit drugi ogólnej zasady, zgodnie z którą tylko strony, które interweniowały przed Sądem, są uprawnione do wniesienia odwołania od orzeczeń Sądu, nie może być przedmiotem wykładni rozszerzającej.

61 W rozpatrywanej sprawie należy wskazać, że niniejszy spór – nie tylko w zakresie, w jakim dotyczy on niezgodności z prawem decyzji o rozwiązaniu umowy, ale także w zakresie, w jakim zmierza on do naprawienia, poprzez zapłatę odszkodowania pieniężnego, szkody, jaką R. Stockdale miał ponieść wskutek tej decyzji, do przekształcenia stosunku umownego w umowę na czas nieokreślony oraz do uzyskania odszkodowania z tytułu odpowiedzialności umownej i pozaumownej – wynika ze stosunku pracy łączącego R. Stockdale’a z SPUE w Bośni i Hercegowinie.

62 Należy zatem stwierdzić, że cały niniejszy spór wynika ze stosunku pracy, ponieważ zarówno w zakresie, w jakim dotyczy zgodności z prawem rozwiązania przedmiotowej umowy o pracę, jak i naprawienia, poprzez zapłatę odszkodowania pieniężnego, szkody, jaką R. Stockdale miał ponieść wskutek owego rozwiązania, może on skłonić sąd Unii do dokonania oceny dotyczącej wspomnianego stosunku pracy.

63 Poza tym w niniejszej sprawie wydaje się oczywiste, że wnioski R. Stockdale'a, oparte na art. 263, 268 i 272 TFUE, odnoszą się do decyzji o charakterze indywidualnym.

64 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejszy spór należy uznać za „spór między Unią a jej pracownikami" w rozumieniu art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

65 Wniosku tego nie może podważyć argument, przedstawiony przez Radę, Komisję i ESDZ w odpowiedzi na zadane przez Trybunał pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie, zgodnie z którym niniejszego sporu nie można po prostu i wyłącznie utożsamiać ze sporem „między Unią a jej pracownikami" w rozumieniu art. 56 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ponieważ jego przedmiot wykracza poza zakres tego określenia i dotyczy również aspektów instytucjonalnych. Ani literalna, ani celowościowa wykładnia tego przepisu nie pozwalają bowiem na uzależnienie zakresu interpretacji wyjątku dotyczącego „sporów między Unią a jej pracownikami" zawartego w tym przepisie od charakteru kwestii prawnych podniesionych w ramach rozpatrywanego sporu.

66 W związku z tym odwołanie wniesione przez Królestwo Hiszpanii należy odrzucić jako niedopuszczalne.

**W przedmiocie odwołania wzajemnego**

***Argumentacja stron***

67 Na poparcie odwołania wzajemnego R. Stockdale ponawia cztery żądania przedstawione w zaskarżonym wyroku, nie precyzuje jednak zarzutów, na których owe żądania się opierają.

68 W ramach wywodów dotyczących żądania pierwszego R. Stockdale podnosi, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 4 i 6 decyzji 2019/1340 w związku z art. 28 ust. 1 TUE i art. 33 TUE, gdy uznał SPUE w Bośni i Hercegowinie za podmiot objęty WPZiB posiadający zdolność sądową oraz za jedyną stronę pozwaną zobowiązaną do udzielenia odpowiedzi na żądanie pierwsze. Według R. Stockdale'a specjalnych przedstawicieli Unii nie można utożsamiać ani z instytucjami, ani z podmiotami posiadającymi osobowość prawną, zatem nie można ich w sposób prawnie uzasadniony zakwalifikować jako „instytucj[i], organ[ów] i jednost[ek] organizacyjn[ych] Unii" ani traktować na równi z innymi podmiotami objętymi WPZiB, w odniesieniu do których uznaje się, że mają przynajmniej zdolność sądową.

69 Jeśli chodzi o żądanie drugie, R. Stockdale kwestionuje między innymi ocenę Sądu, zgodnie z którą żądanie to zmierza do uzyskania, po pierwsze, stwierdzenia mającego charakter deklaratoryjny, a po drugie – nakazu, który uznano za niedopuszczalny ze względu na to, że Sąd nie jest właściwy do jego wydania. Zdaniem R. Stockdale'a Sąd powinien był orzec, że roszczenia odszkodowawcze wynikające z uchybienia zobowiązaniom umownym wskazanym w tym żądaniu są dopuszczalne na podstawie art. 268 TFUE.

70 Co się tyczy żądania trzeciego, R. Stockdale podważa analizę Sądu dotyczącą uregulowania mającego zastosowanie do międzynarodowego personelu kontraktowego zatrudnionego przy SPUE w Bośni i Hercegowinie, które w jego opinii powinno było zostać przyjęte na podstawie art. 336 TFUE.

71 Jeśli chodzi o żądanie czwarte, R. Stockdale kwestionuje analizę Sądu dotyczącą wniosku o zasądzenie odszkodowania od instytucji na podstawie odpowiedzialności pozaumownej Unii.

72 Komisja, ESDZ i SPUE w Bośni i Hercegowinie uważają, że odwołanie wzajemne jest niedopuszczalne, a w każdym razie bezzasadne. Rada uważa, że odwołanie wzajemne jest w części niedopuszczalne, a w części bezzasadne.

### *Ocena Trybunału*

73 Zgodnie z art. 176 i art. 178 §§ 1 i 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem strony w danej sprawie przed Sądem mające interes prawny w uwzględnieniu lub oddaleniu odwołania mogą wnieść odwołanie wzajemne, które sporządza się w odrębnym od odpowiedzi na odwołanie piśmie oraz którego żądania mają na celu uchylenie, w całości lub w części, orzeczenia Sądu i opierają się na zarzutach i argumentach prawnych odrębnych od zarzutów i argumentów podnoszonych w odpowiedzi na odwołanie.

74 W niniejszej sprawie, wbrew temu, co twierdzą Komisja i SPUE w Bośni i Hercegowinie w odpowiedziach na odwołanie wzajemne, R. Stockdale wniósł, wraz z pismem zawierającym odpowiedź na doręczone mu odwołanie wniesione przez Królestwo Hiszpanii, odwołanie wzajemne w odrębnym piśmie.

75 Jednak art. 178 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem wymaga, by podnoszone zarzuty i argumenty prawne przywołane na poparcie odwołania wzajemnego wskazywały precyzyjnie motywy orzeczenia Sądu, które wnoszący to odwołanie kwestionuje.

76 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odwołanie, w tym odwołanie wzajemne, musi dokładnie wskazywać kwestionowane punkty wyroku, którego uchylenia żąda wnoszący odwołanie, oraz zawierać argumenty prawne, które w szczegółowy sposób żądanie to uzasadniają. W tym względzie – nawet jeśli pozwala ono zidentyfikować kwestionowany punkt zaskarżonego wyroku – odwołanie, w którym przedstawiona argumentacja nie jest wystarczająco jasna i precyzyjna, aby umożliwić Trybunałowi dokonanie kontroli zgodności z prawem, musi zostać uznane za niedopuszczalne. Tymczasem w sytuacji, gdy istotne elementy, na których opiera się zarzut odwołania, nie wynikają w sposób wystarczająco spójny i zrozumiały z treści tego odwołania, które zostało sformułowane w sposób niejasny i niejednoznaczny, Trybunał nie może dokonać kontroli legalności, albowiem w przeciwnym wypadku zmuszony byłby orzekać ultra petita (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 września 2011 r., Arkema/Komisja, C-520/09 P, EU:C:2011:619, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 23 marca 2023 r., PV/Komisja, C-640/20 P, EU:C:2023:232, pkt 200 i przytoczone tam orzecznictwo).

77 Niedopuszczalne są również argumenty polegające jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu argumentów przedstawionych przed Sądem, bez wskazania naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, gdy je odrzucił. Odwołanie takie nie odpowiada wymogom uzasadnienia wynikającym z przepisów art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem. Takie odwołanie jest bowiem w rzeczywistości wnioskiem o zwykłe ponowne

rozpoznanie skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do kompetencji Trybunału (zob. podobnie wyrok z dnia 3 marca 2022 r., WV/ESDZ, C-171/20 P, EU:C:2022:154, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo).

78 Otóż należy stwierdzić, że argumentacja przedstawiona na poparcie wniesionego odwołania wzajemnego nie spełnia wymogów przypomnianych w pkt 76 i 77 niniejszego wyroku, co uniemożliwia Trybunałowi dokonanie kontroli zgodności z prawem.

79 Jak bowiem słusznie podkreślają strony pozwane, liczne argumenty przywołane na poparcie odwołania wzajemnego nie wskazują punktów zaskarżonego wyroku, których zgodność z prawem jest kwestionowana, lecz są sformułowane w sposób bardzo ogólny i ograniczają się do powtórzenia argumentów przedstawionych w pierwszej instancji lub do kwestionowania stanowisk stron pozwanych w pierwszej instancji, z naruszeniem art. 178 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem. Pozostałe argumenty są niejasne, ponieważ nie zawierają wniosków lub nie pozwalają wskazać punktów zaskarżonego wyroku, w których Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa.

80 Dotyczy to w szczególności wywodów wstępnych oraz wywodów dotyczących żądania pierwszego, które są w części niejasne, a w części pozbawione znaczenia dla odwołania, ponieważ ograniczają się do zakwestionowania stanowisk wyrażonych przez inne strony w toku postępowania w pierwszej instancji i do powtórzenia przedstawionych już przed Sądem argumentów, bez precyzyjnego wskazania naruszenia prawa, którego Sąd miał się dopuścić, gdy je odrzucił. Ponadto gdy R. Stockdale w sposób ogólny wskazał na brak osobowości prawnej specjalnych przedstawicieli Unii, nie spełnił on wymogu dotyczącego przedstawienia w sposób wystarczająco precyzyjny istotnych elementów mogących wykazać, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 4 i 6 decyzji 2019/1340 w związku z art. 28 ust. 1 TUE i art. 33 TUE, gdy uznał SPUE w Bośni i Hercegowinie za podmiot objęty WPZiB posiadający zdolność sądową oraz za jedyną stronę pozwaną zobowiązaną do udzielenia odpowiedzi na żądanie pierwsze.

81 Co się tyczy wywodów przedstawionych w ramach żądania drugiego, również należy stwierdzić, że R. Stockdale nie przedstawia istotnych elementów w sposób wystarczająco jasny precyzyjny, aby spełnić wymagania przedstawione w pkt 76 niniejszego wyroku.

82 To samo dotyczy całości wywodów dotyczących żądań trzeciego i czwartego, w odniesieniu do których R. Stockdale również nie sprecyzował, które punkty zaskarżonego wyroku chce podważyć.

83 W świetle powyższych rozważań odwołanie wzajemne nie spełnia wymogów wynikających z art. 178 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem, w związku z czym należy je odrzucić jako niedopuszczalne.

## W przedmiocie kosztów

84 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

85 Ponieważ wniesione przez Królestwo Hiszpanii odwołanie główne zostało odrzucone, a Rada, Komisja, ESDZ i SPUE w Bośni i Hercegowinie wniosły o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.

86 Ponieważ wniesione przez R. Stockdale'a odwołanie wzajemne zostało odrzucone, a Rada, Komisja, ESDZ i SPUE w Bośni i Hercegowinie wniosły o obciążenie wnoszącego odwołanie wzajemne kosztami postępowania, R. Stockdale zostaje obciążony kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

**1) Odwołanie główne wniesione przez Królestwo Hiszpanii zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.**

**2) Odwołanie wzajemne wniesione przez Roberta Stockdale'a zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.**

**3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.**

**4) Robert Stockdale zostaje obciążony kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.**

Podpisy